

การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหา
ทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายมัธยม)
The Development of a Learning Community for Mutual Learning
Between Normal Children and Children with Learning Disabilities
for Teachers at the Demonstration School of Ramkhamhaeng
University (Secondary Level)

จิรัฏฐ์ปภา พรศรีลากุล^{1*} สุการ์ตพิชา ปิยะธรรมวารกุล² และ สมศักดิ์ ลีลา³

¹สาขาวิชาจิตวิทยาครูการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

^{2,3}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

*ผู้รับผิดชอบบทความ

Jiratprapa Pornsrilakul^{1*}, Sukarnpicha Piyathamvarakul² and Somsak Lila³

E-mail: pen13_12@hotmail.com¹, suwapitcha@ru.ac.th², somsok.lila@gmail.com³

¹Psychology for Special Education Teachers, Faculty of Education,

Ramkhamhaeng University, Thailand

^{2,3}Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Thailand

*Corresponding author

Received: September 9, 2019 / Revised: December 16, 2019 / Accepted: December 16, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อสร้างแผนการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ และประเมินผลการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม จำนวน 108 คน โดยการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling--SRS) ด้วยการจับฉลากไม่คืนเบอร์ ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ จำนวน 30 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสำรวจความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วม แผนฝึกปฏิบัติการ แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจก่อนและหลังการฝึกปฏิบัติ และแบบประเมิน

คำสำคัญ: ชุมชนแห่งการเรียนรู้; เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ความพึงพอใจในการฝึกปฏิบัติ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ผลการวิจัยพบว่า

ความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงจากมากไปหาน้อย 4 ลำดับ คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการสอนเฉพาะบุคคล จากผลการศึกษานี้นำมาสร้างเป็นแผนการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งผลการประเมินผลการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม พบว่าโดยคะแนนหลังการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้สูงกว่าก่อนพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เข้าร่วมโครงการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้มีความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

Abstract

In this thesis, the researcher examines (1) the need for knowledge in mutual learning between normal children and children with learning disabilities (2) an operational plan to develop a learning community (3) and evaluates the development of the learning community.

The sample population for the survey of opinions consisted of 108 teachers at DSRU (Secondary Level) selected by using the table of Krejcie and Morgan and the method of simple random sampling with the drawing of lots and the returning of the numbers drawn. The sample population for the development of a learning community consisted of 30 teachers at DSRU who were willing to participate in the activities.

The research instruments consisted of (1) a survey form eliciting the need for knowledge in mutual learning (2) a plan to practice (3) a test of knowledge and understanding prior to and after the practice (4) an evaluation form for the level of satisfaction with the practice. The statistics used were percentage, mean (\bar{X}), and standard deviation (SD) in mutual learning between normal children and children with learning disabilities.

Findings are as follows:

1. The study of the need for knowledge in mutual learning between normal children and children with learning disabilities for the teachers under study overall was at the highest level.

2. The construction of the plan for the development of a learning community consisted of four units: General information concerning children with learning disabilities; Diagnosis of children with learning disabilities; Individual Education Plans (IEP); and Individual Implementation Plans (IIP).

3. The evaluation of the development of a learning community

(1) The test of knowledge and understanding of the teachers under investigation prior to and after the development of the learning community found that the teachers under study exhibited differences in knowledge and understanding at the statistically significant level of .05. The scores after the development of the learning community were higher than the scores prior to the development of the learning community.

(2) The evaluation of satisfaction with the development of the learning community of the teachers under study overall was at a high level. When considered in each aspect, the items with the highest level of satisfaction were participation in expressing opinions, continuity and the appropriate quantity of contents.

Keywords: Learning Community; Learning Disabilities

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพ เมื่อนักเรียนได้รับการศึกษา มีความรู้ความสามารถ ก็สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 54 รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปี ตั้งแต่ ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษา ภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ที่เป็นกฎหมายแม่บทของ การศึกษา ตามมาตรา 10 กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษา ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2556, หน้า 3)

การจัดการศึกษาดังกล่าว หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กปกติทั่วไปและการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องประเภทต่าง ๆ ซึ่งเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หรือเรียกว่าเด็กแอลดี (LD) เป็นเด็กที่มีความบกพร่องหรือเรียกว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่ครูผู้สอนต้องเข้าใจลักษณะธรรมชาติของเด็ก จึงจะส่งผลต่อการเรียนของเด็กที่ศึกษาที่ตีในปัจจุบันเด็กแอลดีหรือเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อีกเป็นกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องมีการจัดการเรียนการสอนแบบรายบุคคลร่วมกับการใช้เทคนิควิธีในการสอนต่าง ๆ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพไปพร้อม ๆ กับ

69

เด็กอื่น ๆ ในวัยเดียวกันนอกจากนี้สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กแอลดีหรือเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ประสบความสำเร็จคือความเข้าใจและการสนับสนุนช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากครอบครัว เด็กอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ เรียนรู้ช้า มีมาตั้งแต่ในอดีต โดยคนส่วนใหญ่เข้าใจว่า เกิดจากความบกพร่องทางสติปัญญา แต่ความจริงแล้วความบกพร่องทางการเรียนรู้มีรายงานในวารสารการแพทย์ต่างประเทศมานานเกิน 100 ปี ระยะเวลาหลังมีการศึกษาวิจัยเด็กกลุ่มนี้กันมากขึ้น จึงทำให้วงการแพทย์และการศึกษาเข้าใจปัญหา และผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กเหล่านี้ได้ชัดเจนขึ้นหน้าตาของเด็กจะปกติเหมือนเพื่อนในห้องทุกอย่างพูดคุยตอบคำถามทั่วไปได้รู้เรื่องดี แต่เวลาเรียนหนังสือความสามารถในการเรียนของเด็กจะต่ำกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน (สถาบันราชานุกูล, สถาบันวิจัยและพัฒนา, 2555, หน้า 3-7)

ถึงแม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการจะให้ความสำคัญกับการอ่านแต่ยังพบปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนซึ่งส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถอ่านหนังสือได้อย่างมีประสิทธิภาพตามที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากตัวผู้เรียนเอง ทั้งนี้เพราะ ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities--LD) ที่ถูกเรียกว่าเด็กพิเศษ นับเป็นอุปสรรคสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนทั่วไปเมื่อนำมาใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้แล้ว อาจไม่ได้ผลตามที่ครูผู้สอนคาดหวังไว้ เพราะความบกพร่องทางการเรียนนับเป็นอาการผิดปกติทางสมองในกระบวนการรับรู้ ทั้งด้านการอ่าน การเขียน การสะกดคำและการคำนวณ อย่างไรก็ตามหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน สำหรับทักษะทางภาษาในด้านการอ่านนั้นนอกจากเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ เพราะต้องใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้แล้วยังมีความจำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวันอีกด้วย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านนั้น ส่วนใหญ่จะมีปัญหาในเรื่องของความยากลำบากในการจำรูปพยัญชนะและสระ มีความยากลำบากในการอ่านพยัญชนะและสระ มีความยากลำบากในการอ่านคำที่ประสมกับสระและวรรณยุกต์ ตลอดจนเมื่อทำกิจกรรมการอ่านแล้วไม่สามารถเรียงลำดับเรื่องได้ จับข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่านไม่ได้ จับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ เป็นต้น ทั้งนี้ความรุนแรงของปัญหาดังกล่าวก็จะมีผลแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554, หน้า 2)

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเพิ่มความรู้ทักษะและทัศนคติ เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงานการพัฒนาชุมชนจึงเป็นส่วนสำคัญในการเข้าใจเข้าถึงและนำไปบูรณาการตามความต้องการขององค์กร การพัฒนาบุคลากรเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพด้านทักษะ ความชำนาญในการทำงาน ตลอดจนปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรทุกระดับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน การเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรสามารถทำได้ด้วยวิธีการฝึกอบรม พัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ปรุมนิเทศ ส่งไปดูงานต่างประเทศ ร่วมสัมมนาทั้งในและนอกสถานที่ ฯลฯ เพื่อให้บุคคลเหล่านั้น สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่และมุ่งไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร บุคลากรหากได้รับการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวจะสามารถทำให้มีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น สามารถนำความรู้ที่ได้มาใช้เป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสม

(อนันต์ ศรีอำไพ, 2550, หน้า 205) ครูจึงจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในลักษณะตามความต้องการ ความช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และสำหรับ

ครูผู้สอนที่ไม่ได้มีวุฒิการศึกษาหรือประสบการณ์ทางด้านเด็กที่มีความต้องการพิเศษ สามารถพัฒนาความรู้ได้โดยในปัจจุบันมีการพัฒนาความรู้ด้วยการเข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ซึ่งการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการในการพัฒนาความรู้ และทักษะให้ครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพประกอบกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม ในปัจจุบันได้เปิดรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่ยังมีขาดครูผู้สอนที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กพิเศษอยู่เป็นจำนวนมาก กระบวนการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการที่จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่เกิดประโยชน์ ต่อโรงเรียนเพราะทำให้ครูผู้สอนได้เพิ่มพูนความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และทัศนคติ (attitudes) เพิ่มความสามารถในการปฏิบัติงาน เพิ่มแรงจูงใจในการทำงานกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคลากรของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีความสนใจที่จะศึกษา เรื่องการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจะได้นำผลการวิจัยเสนอผู้บริหารเพื่อใช้วางแผนในการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วม ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และครูผู้สอนจะได้นำความรู้ที่ได้รับจากการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ไปใช้สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิต
2. เพื่อสร้างแผนปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม
3. เพื่อประเมินผลการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 150 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 มีจำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิต ได้แก่ครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม จำนวน 108 คน ได้มาโดยเปิดตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) แล้วสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling--SRS) โดยการจับฉลากไม่คืนเบอร์

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม ได้แก่ครูผู้สอนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม จำนวน 30 คน ได้มาจากความสมัครใจ สนใจ ต้องการพัฒนาตนเอง เกี่ยวกับความรู้ด้านการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และสามารถเข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ได้ตลอด ทุกกระบวนการ

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม เนื้อหา 4 หน่วย ได้แก่

3.1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

3.1.2 การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

3.1.3 แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual Education Plan--IEP)

3.1.4 แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan--IIP)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

3.2.2 ความพึงพอใจในการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

การทบทวนวรรณกรรม

หลักการของการจัดการเรียนร่วม

ประภคติ พูลพัฒน์ (2546, หน้า 17-18) เสนอหลักการของการจัดเรียนร่วมไว้ 3 ประการ

1. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นการจัดระบบการศึกษาให้แก่ มนุษย์ทุกคนโดยไม่แบ่งแยกความบกพร่องทางเศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดโครงการและปรับปรุงการปฏิบัติ ให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล

2. มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นการจัดการเตรียมความพร้อม ก่อนวัยเรียนเพื่อให้เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์ทางสังคม เพราะเด็ก

เหล่านี้จะมีความเข้าใจอันดีต่อกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม

3. การเรียนการสอนในชั้นเรียนย่อมสนองต่อความแตกต่างของแต่ละบุคคลตั้งนั้นการจัดเด็กพิเศษเข้าเรียนในชั้นเรียนร่วม จึงควรได้รับการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไป เพื่อพัฒนาความพร้อมและความรู้ความสามารถของผู้เรียนทุกคนให้พัฒนาการทุกด้านด้วยวิธีการและจัด

กิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดศักยภาพที่จะดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

สรุปได้ว่าหลักการจัดการเรียนร่วมอย่างเหมาะสมกับการจัดการศึกษาพิเศษ พิจารณาความต้องการและความสามารถ เพื่อประโยชน์สำหรับเด็กอย่างเต็มที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นส่วนหนึ่งของสังคม การให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ศรียา นิยมธรรม (2550, หน้า 116) การจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่สำคัญมีดังนี้

1. ยุทธวิธีในการเรียน (Learning Strategies) เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไม่สามารถเรียนหนังสือได้ดีเนื่องจากไม่มีวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ
2. การตรวจสอบตนเอง (Self-Monitoring) จุดมุ่งหมายสำคัญในการให้เด็กตรวจสอบตนเอง เพื่อให้เด็กทราบว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ ถูกต้องหรือไม่
3. การผลัดกันสอน (Reciprocal Teaching) คือผู้เรียนผลัดเปลี่ยนกับผู้สอนในการสอน
4. การสอนตรง (Direct Instruction) เป็นกระบวนการสอนหนึ่งที่มีขั้นตอนการสอนที่ผู้สอนจะต้องปฏิบัติตามแต่ละขั้น
5. การฝึกทักษะ (Skill Training) เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักขาดทักษะที่สำคัญในการเรียน อาจเป็นด้านการอ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2554, หน้า 27-29) กล่าวถึงแนวทางพัฒนานักเรียน โดยใช้กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ แม้ว่าเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กับเด็กปกติทุก ๆ วิธี สามารถนำมาปรับใช้กับ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้ แต่เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลมากที่สุด ได้มีนักการศึกษาเสนอแนวคิดและเทคนิควิธีต่าง ๆ ที่น่าสนใจไว้ดังนี้

1. ใช้คำสั่งที่มีความเฉพาะเจาะจง โดยการใช้ข้อความที่สื่อความหมายได้ชัดเจน หรืออาจมีตัวอย่างประกอบ

2. ใช้คำสั่งที่เป็นประโยคง่าย ๆ สั้นๆ
3. ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำสั่งที่ไม่ชัดเจนหรือทำให้เกิดความสับสน
4. การบรรยายเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนควรใช้คำง่าย ๆ และควรใช้คำเดิม ๆ
5. มีการทำสัญญาในการเรียนร่วมกันระหว่างนักเรียนกับครู
6. หลีกเลี่ยงการให้งานเดี่ยว
7. ลดจำนวนภาระงานเพื่อหลีกเลี่ยงการบั่นทอนกำลังใจของผู้เรียน
8. สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้

มารุต พัฒนาผล (2557, หน้า 583-584) ความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง องค์ความรู้ที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูแต่ละคนจะถูก นำมาจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ และนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่องช่วยทำให้ครูมีความรู้ในเนื้อหาและเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอน ส่งผลทำให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ครูเกิดการพัฒนาในด้านความรู้ และความสามารถในการจัดการเรียนการสอน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ร่วมมือร่วมใจการเรียนรู้ประสบการณ์การปฏิบัติงานในพื้นที่และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การที่ผู้สอนมีความรู้ และความสามารถในการจัดการเรียนการสอนสูงขึ้น ส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งด้านความรู้ และทักษะต่าง ๆ ที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 สังเคราะห์เป็นคุณภาพของครู มืออาชีพ สมรรถนะด้านการเรียนรู้ และนวัตกรรมของผู้เรียน

DuFour (2004, pp. 6-7) ความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ หมายถึง มิติของสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่จำเป็นต่อการสอนทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ว่าสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการสอนทักษะชีวิตและทักษะการทำงานแห่งศตวรรษที่ 21 คือ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) หรือ PLC และเมื่อโรงเรียนเกิดชุมชนแห่ง การเรียนรู้ทางวิชาชีพภายในโรงเรียน จะพัฒนาจนนำไปสู่การเป็นวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ที่ฝังลึกใน โรงเรียนต่อไป

สรุปความสำคัญของชุมชนแห่งการเรียนรู้ ชุมชนการเรียนรู้ เหมือนพื้นที่การเรียนรู้ร่วมกัน เป็นพื้นที่ปฏิบัติงานจริงที่ใช้เป็นพื้นที่เรียนรู้ทางองค์ความรู้ที่เกิดจากการนำมาจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ และนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่อง มีความรู้ในเนื้อหา และเทคนิคอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการพัฒนาในด้านความรู้ และความสามารถในการจัดการ โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้ร่วมมือร่วมใจ เรียนรู้ประสบการณ์การปฏิบัติงานในพื้นที่และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทั้งด้านความรู้ และทักษะต่าง ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิต ฝ่ายมัธยม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 108 คน

ขั้นตอนที่ 2 นำผลการศึกษาจากขั้นตอนที่ 1 มาสร้างแผนปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ 4 หน่วย ดังนี้

หน่วยที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (3 ชั่วโมง)

หน่วยที่ 2 การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (7 ชั่วโมง)

หน่วยที่ 3 แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual Education Plan--IEP) (5 ชั่วโมง)

หน่วยที่ 4 แผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan--IIP) (5 ชั่วโมง)

ขั้นตอนที่ 3 ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ 4 หน่วย โดยใช้แบบแผนการฝึกปฏิบัติแบบกลุ่มเดียวกับครูผู้สอน และมีการทดสอบก่อน - หลัง (One - Group Pretest - Posttest Design) ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 60)

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

ทดสอบก่อนฝึกอบรม	ทำการทดลอง	ทดสอบหลังฝึกอบรม
T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

X แทน ร่วมกิจกรรมการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

T1 แทน การทดสอบก่อนการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

T2 แทน การทดสอบหลังการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

โดยใช้ระยะเวลาในการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ครั้งนี้เป็นเวลา 3 วัน (20 ชั่วโมง)

ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลแผนปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จาก

1. ความรู้ความเข้าใจก่อน (Pre-test) ฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

2. ความรู้ความเข้าใจหลัง (Post-test) ฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

3. ความพึงพอใจในการรับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ของครูผู้สอนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

1. แบบสำรวจความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิต ฝ่ายมัธยม
2. แผนฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม
3. แบบประเมินการพัฒนา 3 แบบประเมินการพัฒนา
3. แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจก่อนและหลัง ฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม
4. แบบประเมินความพึงพอใจในการฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิต ฝ่ายมัธยม โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าร้อยละ (Percentage)

1. หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 หน้า 124)
2. เปรียบเทียบผลการฝึกปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม ด้วยการทดสอบค่าที (Dependent Sample t -test) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 60)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4 ลำดับ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ความรู้

เกี่ยวกับการวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ความรู้เกี่ยวกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ความรู้เกี่ยวกับแผนการสอนเฉพาะ (IIP) และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

2. นำผลการศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม มาสร้างแผนปฏิบัติการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ สำหรับครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม 4 หน่วย คือ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ การวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual Education Plan-IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan-IIP)

3. ผลการประเมินผลการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยมพบว่า

3.1 การทดสอบความรู้ความเข้าใจ ของครูโรงเรียนสาธิต ฝายมัธยม ก่อนและหลัง เข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ โดยคะแนนหลังการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้สูงกว่าก่อนพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 การประเมินความพึงพอใจในการรับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ของครูผู้สอนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ความต่อเนื่องและปริมาณเนื้อหาเหมาะสม

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ทั้งนี้ เนื่องจากจากเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีปะปนอยู่ในชั้นเรียนปกติ โดยที่ครูไม่ทราบมาก่อน และไม่เข้าใจถึงวิธีการพัฒนาเด็กดังกล่าว สอดคล้องกับ สุวพิชชา ประสิทธิ์ธัญกิจ (2554) พบว่า ครูผู้สอนมีความต้องการฝึกอบรมเพื่อจัดการศึกษาให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนในโรงเรียนเทศบาลเมืองภาคตะวันออก มีความต้องการอยู่ในระดับมาก จากสาเหตุดังกล่าวจึงทำให้ผลการศึกษาความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด และเมื่อพิจารณาปัญหาเป็นรายข้อ พบว่า ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝายมัธยม มีความต้องการความรู้ในการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ 4 ลำดับแรกได้แก่

1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้ เนื่องจาก ครูส่วนใหญ่อาจยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ แต่ในความจริงวิทยุณแห่งความเป็นครู ยากที่จะช่วยเหลือ และพัฒนาเด็กดังกล่าว สอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู (2539, หน้า 20) ที่กล่าวว่า ครูจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในลักษณะ และความต้องการความช่วยเหลือ ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

จึงจะสามารถนำไปสู่กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และพัฒนาศักยภาพเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้ต่อไป จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีความต้องการความรู้ เกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก

1.2 ความรู้เกี่ยวกับการวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ทั้งนี้ เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่จำเป็นต่อการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เนื่องจากครูจะต้องทราบว่าเด็กคนใดมีความผิดปกติด้านไหนเสียก่อนจึงจะพัฒนาและแก้ไขได้ถูกวิธีถูกประเภท ซึ่งการวินิจฉัยคัดแยก เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะจะทำให้พบความผิดปกติที่แท้จริงของเด็กพิเศษแต่ละประเภท สอดคล้องกับ ผดุง อารยะวิญญู และ สุวิทย์ พวงสุวรรณ (2554, หน้า 23-24) ที่กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่จะต้องดำเนินการก่อนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ขั้นตอนแรก คือ การคัดกรองว่าแต่ละคนมีข้อบกพร่องใดบ้างการคัดกรองแล้วจึงนำไปสู่กระบวนการเรียนการสอน และการช่วยเหลืออื่น ๆ ต่อไป จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีความต้องการความรู้เกี่ยวกับการวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก

1.3 ความรู้เกี่ยวกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ทั้งนี้เนื่องจาก เมื่อครูวินิจฉัยคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้แล้ว ครูต้องมีวิธีการพัฒนาศักยภาพเด็กให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพความต้องการจำเป็นสำหรับเด็กแต่ละคน เพื่อติดตามความก้าวหน้าของเด็ก ดังนั้นครูจึงต้องหาวิธีการที่ดี และถูกต้องในการจัดการเรียนการสอน ให้แก่เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ตามขั้นตอน กระบวนการ และวิธีการต่าง ๆ ซึ่งในการกระทำดังกล่าวครูอาจขาดความเข้าใจ สอดคล้องกับ พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ (2556, หน้า 22) ที่กล่าวว่า แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual Education Program-IEP) จัดทำขึ้นเพื่อช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ตามความสามารถ ของเด็กแต่ละคน และช่วยให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาตามสภาพความแตกต่างของแต่ละบุคคล และเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความก้าวหน้าทางการเรียน และพัฒนาการของเด็กแต่ละคนให้เป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีต้องการความรู้เกี่ยวกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) อยู่ในระดับมาก

1.4 ความรู้เกี่ยวกับแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) ทั้งนี้เนื่องจาก แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) จะมีความสัมพันธ์กับ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) กล่าวคือ แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) จะเป็นแผนการสอนที่แยกรายละเอียดการสอนมาจาก แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้รับการช่วยเหลือฟื้นฟู และพัฒนาให้บรรลุจุดประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ข้อมูลจาก แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ที่มีขั้นตอน วิธีการ กระบวนการเรียนการสอน ที่แตกต่างจากแผนการสอนเด็กปกติสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2544, หน้า 32) ที่กล่าวว่า แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) เป็นแผนการสอนเฉพาะบุคคลที่ครูผู้สอนจัดทำขึ้นตามความเห็นชอบของคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ที่ได้ประชุมเห็นชอบแล้ว เป็นรายวิชา โดยมีเนื้อหารายละเอียดเกี่ยวกับจุดประสงค์ วิธีการสอน สื่อ การเสริมแรง การวัดประเมินผล

ตามจุดประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีต้องการความรู้เกี่ยวกับแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) อยู่ในระดับมาก

2. ผลการทดสอบความรู้ความเข้าใจ ของครูโรงเรียนสาธิต ฝ่ายมัธยม ก่อนและหลัง เข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ครูมีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน โดยคะแนนหลังการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้สูงกว่าก่อนพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจาก ครูที่เข้าร่วมพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้มีความสมัครใจ และมีความสนใจที่จะเข้าร่วมพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ อีกทั้งการจัดกิจกรรมการอบรมเชิงปฏิบัติการเป็นการจัดการโดยอาศัยรูปแบบที่หลากหลาย เช่น การบรรยายโดยวิทยากรที่มีความรู้ความสามารถ ด้านการศึกษาเด็กพิเศษ เปิดโอกาสให้มีการซักถามวิทยากร รวมถึงการมีความพร้อมในเรื่อง สื่อที่เป็นสิ่งเร้าต่าง ๆ จึงสร้างความสนใจ และความเข้าใจให้กับผู้เข้าร่วมพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ สอดคล้องกับ พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ (2556) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอู่ไทยาราม กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า คะแนนทดสอบหลังการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอู่ไทยาราม กรุงเทพมหานคร สูงกว่าก่อนการพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอู่ไทยาราม กรุงเทพมหานคร จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ผลการทดสอบความรู้ความเข้าใจ ของครูโรงเรียนสาธิต ฝ่ายมัธยม ก่อน และหลัง เข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ครูมีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกัน โดยคะแนนหลังการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้สูงกว่าก่อนพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้

3. ผลการประเมินความพึงพอใจในการรับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ของครูผู้สอนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ความต่อเนื่องและปริมาณเนื้อหาเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ครั้งนี้เป็นการจัดทำขึ้นจากการสำรวจความต้องการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม และคัดเลือกผู้เข้ารับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ ที่สมัครใจ และสนใจในการพัฒนาตนเอง ซึ่งเนื้อหาที่เป็นไปตามความต้องการ และความสนใจของผู้เข้ารับการพัฒนา สอดคล้องกับการศึกษาของ สุวิชชา ประสิทธิ์ธัญกิจ (2554) ศึกษาเรื่อง การฝึกอบรมเพื่อจัดการศึกษาให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สำหรับครูผู้สอน ในโรงเรียนเทศบาลเมือง ภาคตะวันออก ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอน ในโรงเรียนเทศบาลเมืองสระแก้ว มีความพึงพอใจในการฝึกอบรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ครูโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายมัธยม มีความพึงพอใจในการรับการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นความต่อเนื่องและปริมาณเนื้อหาเหมาะสม

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. นำผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัยใช้เป็นแนวทางของผู้บริหารในการจัดทำแผน การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (LD) ต่อไป
2. ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องควรนำข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการวางแผนเพื่อให้การช่วยเหลือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ต่อไป
3. ครูควรนำข้อมูลนี้ไปใช้ในการวางแผนป้องกันและจัดการศึกษาที่เหมาะสมให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้เกี่ยวกับทางการศึกษาเด็กพิเศษเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอในแต่ละเรื่องเพื่อให้ผู้ที่เข้าร่วมมีความรู้และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้
2. ควรมีการทดลองในการใช้สื่อการสอนที่ใช้พัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษในแต่ละประเภทในการจัดการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้
3. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละหลักสูตรนำไปใช้กับเด็กแต่ละประเภทที่รูปแบบที่หลากหลายและเหมาะสมกับครูผู้สอน
4. ควรดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของนักเรียนและผู้ปกครองในโรงเรียนโครงการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ
5. ควรมีการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับประเทศ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). *การเตรียมความพร้อมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เล่มที่ 1*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *แนวทางการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องที่ต้องการการศึกษาพิเศษนอกระบบ พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *ความรู้พื้นฐานและแนวทางพัฒนานักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เล่มที่ 1*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง
- ประภคติ พูลพัฒน์. (2546). *การเรียนร่วมชั้นของเด็กพิเศษ*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ผดุง อารยะวิญญู และสุวิทย์ พวงสุวรรณ. (2554). *วิธีสอนเด็กแอลดี*. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, คณะครุศาสตร์.

- พวงรัตน์ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา.
- พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์. (2556). *การพัฒนาครูในการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เรียนร่วมเด็กปกติ โรงเรียนวัดอู่ยาราม กรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- มารุต พัฒนาผล. (2557). *การจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างการรู้จักและความสุขในการเรียนรู้* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- ศรียา นิยมธรรม. (2550). *ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว. สถาบันราชานุกูล, สถาบันวิจัยและพัฒนา. (2555). *เด็กแอลดี คู่มือสำหรับครู*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). *แนวทางการดำเนินงานรับนักเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- สุวิชชา ประสิทธิ์ธัญกิจ. (2554). *การฝึกอบรมเพื่อจัดการศึกษาให้เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอน ในโรงเรียนเทศบาลเมือง ภาคตะวันออก*. ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนันต์ ศรีอำไพ. (2550). *การบริหารทรัพยากรบุคคลทางการศึกษา*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- DuFour, R. (2004). "What is professional learning community?," *Educational Leadership*. 61(8), 6 -11.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sampling size for research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607- 610.

